

Xavier Valls i Luis Marsans, ocells solitaris

A L'ESPAI VolArt de la Fundació Vila Casas hi trobem un parell d'exposicions de les que fan ciutat. Tant l'una com l'altra generen un espai de diàleg del qual en sortim clarament enriquits. Són oasis de reflexió. Pausas d'or. Recers de retrobament. Tallers de la mirada

BULEVAR

ÀLEX
 SUSANNA

i la percepció. Potser fins i tot un miratge, dirà algú, però real al cap i a la fi, com certa música, i extraordinàriament reconfortant en una època com aquesta.

Dedicades a dos dels grans mestres de la pintura figurativa de la segona meitat del segle XX, serveixen per posar en valor una

de les línies de la tradició artística catalana més fecundes i tanmateix més menyspreades i/o ignorades pels nostres museus: la d'un cert figurativisme líric i autoconscient. Un realisme que no defuig l'embat de la modernitat, sinó que el digereix i regurgita de tota una altra manera.

Aquest és doncs un filó no subjecte a cap moda ni tendència, sinó fruit d'un intens i depurat procés d'avaluació de tots els ismes. La mena de figuració que sempre tindrà raó de ser mentre siguem humans: la dels qui d'una banda no volen renunciar a dialogar amb la realitat que els envolta, afecta i emociona, ni de l'altra amb les tradicions de què s'han nodrit i han après.

Davant de certes cares, presències, paisatges, objectes o experiències estètiques i morals, com hem de reaccionar? Com podem respondre-hi? Quina mena de formalitzacions podem permetre'ns que tin-

guin sentit i ens convencin de la seva raó de ser? Tant **Xavier Valls** (Barcelona, 1923-2006) com **Luis Marsans** (Barcelona, 1930) semblen tenir respostes a aquestes qüestions a parer nostre decisives, i això és el que els fa tan interessants. Passar de l'un a l'altre, a més, és una experiència tremendament allisonadora.

Algú pot pensar que es tracta d'aventures semblants. De finals de trajecte o de mers epigons. Res més lluny de la realitat. Cadascú és un solitari recalitrant que desgrana la seva obra des d'un permanent diàleg amb el buit més exigent. Així com hi ha obres poètiques que semblen arrencades al silenci, i músiques que produeixen un efecte semblant, també hi ha aventures plàstiques que en són arrabassades. Obres fruit d'una consciència agudíssima de la sobresaturació visual –i auditiva– que ens inunda. Obres que no volen contribuir a augmentar-la, ans tot

al contrari: volen repensar la representació del món per fer-lo més habitable. Menys densificat, més gràcil i aeri. Més musical.

Passejar per sengles exposicions és assistir a dos memorables concerts de música de cambra. Cadascú a la seva manera actua com un compositor d'imatges que sonen i ressonen dins nostre: més que no com una experiència estrictament visual, la seva obra es desplega com un seguit d'imatges interrelacionades que busquen el nostre acord i és en nosaltres que esdevenen partitura significativa. Música callada.

Per això és tan d'agrair que la Fundació Vila Casas, sota l'atenta batuta de **Gloria Bosch**, persisteixi admirablement en aquesta línia de recuperació i/o presentació dels millors mestres de l'art català del segle XX i actual. Lluny de tota forma de gregarisme, des de la constància i l'obertura de mires, aquesta fundació està contribuint com poques institucions a formar el nostre propi canó i a fer que puguem passejar per la nostra cultura de manera desacomplexada i sàvia.